

בס"ד. ש"פ ויקרא, פרשת החודש, ראש חודש ניסן, ה'תשל"א*

(הנחה)

החודש¹ הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה². והנה³ ידוע מאמר האבן עזרא⁴ אין ללבנה שנה כלל כאשר אין לשמש חודש כלל. והיינו, שחלוקת הזמן דשנה שייכת לחמה, שבמשך שנה החמה הולכת וסובבת עד שחוזרת למקומה הראשון, ואז חוזרת וסובבת עוד הפעם כו', ולכן נקראת שנה מלשון משנה (שאותו הדבר חוזר ונשנה עוד הפעם), אבל מחודש לחודש לא נשתנה מאומה בהילוכה. וחלוקת הזמן דחודש שייכת ללבנה, שהילוכה עד שובה אל הנקודה הראשונה הוא במשך חודש, אבל משנה לשנה לא נשתנה מאומה בהילוכה. ועפ"ז צריך להבין מש"נ החודש גו' לחדשי השנה, שמזכיר הענין דשנה ביחס לחדשים. גם צריך להבין⁵ מש"נ על ר"ח ניסן החודש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא גו', והלא א' בתשרי הוא ראש השנה. וכמבואר בלקו"ת⁶ הדיוק דראש השנה (ולא תחילת השנה), שכשם שהראש כולל החיות דכל אברי הגוף, כך ראש השנה כולל החיות דכל השנה, דאף שישנו חידוש החיות בכל יום, כמאמר⁷ המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, ולא רק בכל יום אלא גם בכל רגע⁸, מ"מ, יש סדר מסודר בהמשכת וחדוש החיות, שבתחילה היא המשכת החיות הכללית בראש השנה, ונחלקת אח"כ ליי"ב ראשי חדשים, ומר"ח נמשך לכל ימי החודש. ומבואר בארוכה ובפרטיות יותר בעטרת ראש⁹, שישנם ב' ענינים בראש, הא', שהחיות דכל אברי הגוף כלול תחילה בהראש וממנו נמשך לכל האברים, והב', שגם לאחרי שכבר נמשך החיות לכל האברים פרטיים הנה הראש הוא מנהיגם, וכמבואר בתניא¹⁰ דגם עכשיו (לאחרי המשכת החיות מהראש לכל האברים) יניקת הצפרנים נמשכת מהמוח שבראש, וב' ענינים אלו ישנם גם בראש השנה. ועפ"ז צריך להבין מהו אומרו שר"ח ניסן הוא ראש חדשים ראשון (ראשון גם מלשון ראש) הוא לחדשי השנה, היינו, שר"ח ניסן הוא בדוגמת הענינים שבמשל הראש כפשוטו, הרי הענין דראש השנה הוא בא' בתשרי.

* על רשימת ההנחה — תיקן כ"ק אדמו"ר שליט"א כמה תיקונים בכתי"ק. וראה לקמן הערה 63. (המו"ל).

(1) לכללות המאמר ראה ד"ה החודש תרנ"ד (סה"מ תרנ"ד ע' קלא ואילך). תרס"ו (המשך תרס"ו ע' קנו ואילך). ועוד. — חלק מהמאמר שולב ונדפס בלקו"ש ח"י"ו ע' 150 ואילך.

(2) בא יב, ב.

(3) ראה גם ד"ה החודש תרנ"ד פ"ו (סה"מ תרנ"ד ע' קלז).

(4) עה"פ.

(5) ריש ד"ה הנ"ל תרנ"ד, תרס"ו. ועוד.

(6) דרושי ר"ה נח, א ואילך. תבוא מא, ג.

(7) נוסח ברכת יוצר.

(8) ראה תניא שעיהו"א בתחילתו.

(9) שער ר"ה בתחילתו.

(10) פרק ב.

ב) אך הענין הוא¹¹, ע"פ מ"ש בעקידה¹² שבהנהגת העולם ע"י הקב"ה יש ב' אופנים. הנהגה טבעית, והנהגה שלמעלה מהטבע שהיא הנהגה ניסית. וזהו החילוק שבין ר"ה שבא' בתשרי לר"ח ניסן, דא' בתשרי הוא ר"ה להנהגה הטבעית, ובלשון הכתוב חוקות שמים וארץ גו'¹³. ועז"נ זרע וקציר וקר וחם וקיץ וחרף גו' לא ישבותו¹⁴, שבזה נכללים כל השינויים שבמשך חדשי השנה, וכדאיאת בגמרא¹⁵ חצי תשרי מרחשון וחצי כסלו זרע וכו', היינו, שכל א' משש תקופות אלה כוללת ב' חדשים מחדשי השנה. ור"ח ניסן הוא ר"ה להנהגה ניסית, שזוהו"ע הגאולה דיצי"מ שבחודש ניסן שהיתה באופן ניסי. והתחלת הגאולה היתה בר"ח ניסן, כשנאמרה פרשת החודש הזה לכם שבה נאמר גם הציווי דקרבן פסח, כדאיאת במכילתא (הובא ברש"י) עה"פ¹⁶ וילכו ויעשו, וכי כבר עשו, אלא משקבלו עליהם לעשות מעלה עליהם כאילו עשו. ומרומז גם במארו"ל¹⁷ יכול מראש חודש כו' [ובפרט ע"פ הפירוש¹⁸ יכול מראש חודש (לא רק בתור קס"ד, אלא) בניחותא, שאפשר להיות כבר בר"ח, אלא שאינו דומה לכמו שהוא ביום ההוא, ובפרט בשעה שיש מצה ומרור מונחים לפניך], שמזה מובן שענין הגאולה התחיל כבר מר"ח ניסן, שהוא ר"ה להנהגה ניסית.

ג) והנה החילוק שבין הנהגה טבעית (תשרי) להנהגה ניסית (ניסן)¹⁹, מובן ע"פ מארו"ל²⁰ כשבחר הקב"ה בעולמו קבע בו ראשי חדשים ושנים, ומשבחר ביעקב ובניו קבע להם ראש חודש של גאולה, היינו, שהנהגה טבעית היא הנהגה שקבע הקב"ה בעולמו שתהי' בתמידות ללא הפסק, משא"כ הנהגה ניסית שהיא באופן של חידוש קשורה עם יעקב ובניו, שהמשכתה היא ע"י עבודתם של ישראל בכח עצמם דוקא²¹. וכמודגש ביצי"מ שהיתה בזכות דם פסח ודם מילה²², וכמ"ש²³ ואומר לך בדמין חיי ואומר לך בדמין חיי וגו' ואת ערם וערי' וגו'. וענין זה התחיל כבר בר"ח, וכנ"ל, שאז קיבלו לעשות הציווי ויקחו להם איש שה גו'²⁴, שבזה מודגש התוקף בעבודת בני', שלמרות היות השה הע"ז של מצרים, לא התפעלו בני' מהמצריים ולקחו השה לשחטו לקרבן לה²⁵, שזוהי הנהגה ניסית בענין העבודה [ולהוסיף, שבענין זה יש חידוש בר"ח ניסן ובעשור לחודש גם לגבי ט"ו ניסן, כיון

(11) ראה גם אוה"ת בראשית יח, ב ואילך. ד"ה החודש שבהערה 1. לעיל ע' קג.

(12) עה"פ בא שם (שער לח).

(13) ראה ירמי' לג, כה.

(14) נח ח, כב.

(15) ב"מ קו, ב. הובא בפרש"י עה"פ.

(16) בא יב, כד.

(17) מכילתא בא יג, ח.

(18) ראה לקו"ש חט"ו ע' 215 ואילך. וש"נ.

(19) בהבא לקמן — ראה גם אוה"ת שם. ד"ה החודש תרנ"ד.

(20) שמו"ר פט"ו, יא.

(21) ראה בארוכה ד"ה החודש תרס"ו.

(22) מכילתא ופרש"י בא יב, ו.

(23) יחזקאל טז, ויז.

(24) בא יב, ג.

(25) ראה טור או"ח סת"ל.

החודש הזה לכם, ש"פ ויקרא, פ' החודש, ר"ח ניסן, ה'תשל"א שצה

שבר"ח ניסן היו עדיין בגלות מצרים, ואעפ"כ לא התפעלו מהמצריים כו', ועי"ז פעלו שתהי' גם הנהגה מלמעלה באופן נסי. והענין בזה, שע"י עבודה בכח עצמו דוקא, ממשיכים המשכה חדשה שהיא למעלה מההמשכה שישנה בתמידות, כי, ההמשכה שישנה בתמידות היא מבחינת החיצוניות בלבד, וע"י העבודה בכח עצמו ממשיכים מבחינת הפנימיות.

ד) **וביאור** הענין, דהנה, אף שגם בהנהגה טבעית ניכרת גדולת הבורא, ולא עוד אלא שדוקא בהנהגה טבעית באופן דלא ישבותו ניכר ומתגלה הענין דאני הוי' לא שנית²⁶, מ"מ, בהנהגה ניסית מתגלית דרגא נעלית יותר שלמעלה גם מבחינת אני הוי' לא שנית. והענין בזה, דמ"ש אני הוי' לא שנית הוא בבחינה שיש בה שייכות ונתינת מקום לענין השינוי, שלכן צריך לשלול ולומר אני הוי' לא שנית, משא"כ בבחי' שלמעלה מגדר השינוי לגמרי, לא שייך כלל לומר לא שנית. ובלשון רבינו הזקן בשער היחוד והאמונה²⁷, שהאומר על איזו חכמה רמה ועמוקה שאי אפשר למששה בידיים מפני עומק המושג הנה כל השומע יצחק לו, והיינו לפי שהחכמה אין לה שום ערך ושייכות לחוש המישוש, ולכן לא שייך לשלול בה ענין המישוש. וכמו כן לא שייך לשלול ענין השינוי בבחינה שלמעלה מענין השינוי לגמרי. וע"ד המבואר בשו"ת הרשב"א²⁸ (הובא בספר החקירה להצ"צ²⁹) בפירוש הכתוב³⁰ ואתה הוא ושנותיך לא יתמו, שהכתוב מדבר בגדר הזמן (שהוא בהשגת האדם שהוא בעל גבול), שזהו"ע דשנותיך, ובגדר הזמן יש צורך לשלול ולומר לא יתמו, אבל לא שייך לומר כן בהבחי' שלמעלה מהזמן לגמרי נכמו בבחינת השבת שהוא למעלה מהזמן, שלכן בכל יום ראשון אומרים היום יום ראשון בשבת, אע"פ שעברו כמה וכמה מאות ואלפים ימים מעת בריה"ע, לפי שבחינת השבת הוא למעלה מן הזמן לגמרי³¹. ועד"ז בנוגע לראש חודש שהוא בדוגמת שבת³². וזהו שהנהגה טבעית (שבה צריך לשלול את ענין השינוי, אני הוי' לא שנית) נמשכת מבחינת החיצוניות, משא"כ הנהגה ניסית (שבה לא שייך לשלול את ענין השינוי) היא מבחינת הפנימיות שלמעלה לגמרי מעולמות.

וכדי להגיע לדרגא זו שלמעלה גם מבחינת אני הוי' לא שנית, ה"ז ע"י עבודה בכח עצמו דוקא. דהנה³³, אף שאם צדקת מה תתן לו וגו'³⁴, מ"מ, הרי עבודה

26 מלאכי ג, ו.

27 פרק ט.

28 ח"א סתי"ח.

29 לד, ב. קכ, ב. וראה גם ד"ה מים רבים תשי"ז פ"ט (לעיל ח"א ע' שכח ואילך). וש"נ.

30 תהלים קב, כח.

31 לקו"ת שה"ש כה, סע"א. ובכ"מ.

32 ראה אוה"ת בא ע' רנה. שם (כרך ח) ע' ב'תתקט"ט. ובכ"מ.

33 ראה אוה"ת משפטים ע' אר"ט ואילך. סה"מ עזר"ת ע' קצה ואילך. ד"ה לא תהי' משכלה תשי"ב

(תורת מנחם — התוועדויות ח"ד ע' 323 ואילך). וש"נ.

34 איוב לה, ז.

היא צורך גבוה³⁵, וכמארז³⁶ שהקב"ה אמר למשה הי' לך לעזרני, מיד אמר לו ועתה יגדל נא כח אדני³⁷, וכמבואר בדרושים³⁸ עה"פ ועתה יגדל נא וגו', דישנו בחינת כח אדני מצ"ע, וע"י העבודה נעשה ההגדלה בכח אדני. והענין הוא, כמ"ש³⁹ למעשה ידיך תכסוף, תכסוף הוא מלשון תענוג, וכיון שתענוג תמידי אינו תענוג⁴⁰, לכן, רק ע"י העבודה למטה בכח עצמו, שזהו"ע של חידוש, נעשה אמיתית התענוג למעלה, ולכן עי"ז דוקא נעשית ההמשכה מבחינת הפנימיות.

וזהו מה שאמרו רז"ל כשבחר הקב"ה בעולמו קבע בו ראשי חדשים ושנים, ומשבחר ביעקב ובניו קבע להם ראש חודש של גאולה. כי, תחילת התהוות העולמות היתה מצד עצמו, כי חפץ חסד הוא⁴¹, ולא מצד עבודת האדם, וכמ"ש⁴² ואדם אין לעבוד את האדמה (ורק לאח"ז נעשה הסדר דאד יעלה מן הארץ והשקה את כל פני האדמה⁴³). ולכן, אף שההתהוות מצד כי חפץ חסד היא מבחינת חסד שלמעלה מהשתלשלות, ועד לבחינת חפץ חסד כמו שהוא לפני הצמצום, ה"ז רק מבחינת חיצוניות, ומשם נמשכת הנהגה טבעית באופן דלא ישבותו, שבה מתגלה הענין דאני הוי' לא שניתי, בחינת החיצוניות. ומשבחר ביעקב ובניו, שאז התחיל ענין העבודה בכח עצמו, שעל ידה פועלים אמיתת התענוג למעלה (למעשה ידיך תכסוף), אזי מגיעים לבחינת הפנימיות שלמעלה גם מבחינת אני הוי' לא שניתי, ומשם נמשכת הנהגה ניסית, ראש חודש של גאולה.

(ה) **ועפ"ז** יש לבאר השייכות דהנהגה ניסית לכללות הענין דראש חודש, שהרי ר"ח ניסן (ר"ה להנהגה ניסית) הוא ראש חדשים. ובהקדם הביאור במאמר האבן עזרא אין ללבנה שנה כלל כאשר אין לשמש חודש כלל, דלכאורה, כיון שהילוך שניהם (הלבנה והחמה) הוא באופן שתמיד חוזרים וסובבים כו', מהו החילוק ביניהם ששנה שייכת לחמה וחודש שייך ללבנה דוקא, הרי גם הלבנה סובבת והולכת תמיד כמקודם. והביאור הוא בפשטות, שבהילוך החמה אין שום שינוי וחידוש (כי אם שבכל שנה חוזרת וסובבת כמקודם, שנה מלשון משנה), משא"כ הילוך הלבנה הוא באופן שיש בו שינוי וחידוש, שבמשך ימי החודש משתנית הלבנה מקטנות לגדלות, שבתחילת החודש ה"ה בקטנות, ומיום ליום הולכת וגדלה עד לאמצע החודש, ואח"כ הולכת ומתמעטת ועד שבסוף החודש מתעלמת לגמרי, ולאח"ז נעשה מולד הלבנה מחדש, שלכן נקרא חודש, מלשון התחדשות⁴⁴, שמקבלת אור חדש מהשמש.

(35) ראה עבודת הקודש חלק העבודה בתחילתו. הובא בשל"ה שער הגדול (כט, ב ואילך).

(36) שבת פט, א.

(37) שלח יד, יז.

(38) לקו"ת שלח לח, סע"ד ואילך.

(39) איוב יד, טו. וראה שמו"ר ספלו"ו. ויק"ר פל"א, ג.

(40) כש"ט סקכ"א. לקו"א כג, סע"ג. או"ת כז, ב. ובכ"מ.

(41) מיכה ז, יח.

(42) בראשית ב, ה.

(43) שם, ו.

(44) ראה לקו"ש שבהערה 1. וש"נ.

החודש הזה לכם, ש"פ ויקרא, פ' החודש, ר"ח ניסן, ה'תשל"א שצו

וזהו"ע יחוד שמשא וסיהרא שבר"ח, שהוא יחוד פנימי⁴⁵, דאף שיחוד שמשא וסיהרא הו"ע תמידי שישנו בכל החודש, שהרי תמיד מקבלת הלבנה אורה מהשמש, מ"מ, אין זה אלא יחוד חיצוני, והתחלתו וראשיתו בר"ח, שאז הוא יחוד שמשא וסיהרא יחוד פנימי [ובנוגע ליחוד פנימי, הנה על זה אמרו רז"ל⁴⁶ אין הקב"ה נכנס בירושלים של מטה עד שיכנס בירושלים של מעלה⁴⁷]. וזהו גם החילוק שבין הנהגה טבעית והנהגה ניסית, שהנהגה תמידית נמשכת ע"י יחוד חיצוני, שהוא יחוד תמידי, והנהגה ניסית נמשכת ע"י יחוד פנימי, גילוי אור חדש שנמשך מבחינה שלמעלה מהשתלשלות לגמרי. ועז"נ החודש הזה לכם ראש חדשים גו', שראש חודש שענינו יחוד פנימי, שייך להנהגה ניסית, ר"ח של גאולה.

(ו) **אמנם** עדיין צריך להבין מ"ש ראשון הוא לכם לחדשי השנה, שענין החודש (ר"ח של גאולה) שמורה על החידוש (הנהגה ניסית שבאה ע"י החידוש דעבודה בכח עצמו) שייך גם לשנה שמורה על התמידות והעדר השינוי והחידוש (הנהגה טבעית שנקבעה בתחילת הבריאה).

והענין בזה, דהנה, סוף סוף הרי כל הענינים שבהשתלשלות תלויים בעבודתם של ישראל והם בשביל ישראל, היינו, שגם ההנהגה טבעית כפי שנקבעה בתחילת הבריאה היא בשביל ישראל, וכדאיתא בפירש"י עה"פ⁴⁸ בראשית ברא וגו', בשביל ישראל שנקראו ראשית וכו'. וזהו מ"ש⁴⁹ עם המלך במלאכתו ישבו שם, וארז"ל⁵⁰ במי נמלך בנשמותיהם של צדיקים, והיינו שהתבונן בנש"י (כפי שיהיו בעתיד) וברא את העולם. וכמ"ש הה"מ באור תורה⁵¹ שקדימת הרצון הי' בשביל שיהיו ישראל צדיקים בכל דור ודור וצמצם כביכול בהירותו, כמשל אב מצמצם את שכלו ומדבר דברי קטנות בשביל בנו הקטן, וגם כל המדות מעשה נערו נולדים בהאב. אלא שלמטה צריך להיות הבן במציאות תחילה, ואח"כ יכול האב להתבונן בו וכו', אבל לגבי הקב"ה העבר והעתיד שוים לפניו, והי' הוא ית' מתענג ממעשה הצדיקים (שיהי' בעתיד) וצמצם א"ע כו'. אלא שקודם הבריאה הי' התענוג ממעשה הצדיקים בכח, ואח"כ (כשבחר ביעקב ובניו ונתן להם התורה) צ"ל מעשה הצדיקים (עבודה בכח עצמו) 199על, ובשביל זה היתה כוונת הבריאה. ונמצא, שגם הסדר דהנהגה טבעית (שנה) תלוי בעבודתם של ישראל, שזהו"ע דהחודש הזה לכם, משבחר ביעקב ובניו כו' ר"ח של גאולה, שזהו החידוש דמ"ת, שהתורה ירדה למטה בעוה"ז, היינו שחדרה גם לתוך הענינים שלמטה בעוה"ז, שגם בחינת ההנהגה טבעית תלוי' בעבודתם של ישראל דוקא.

45) ראה אוה"ת בראשית ד, סע"ב ואילך. כ, א. ועוד.

46) תענית ה, א.

47) ראה פרדס שער מהות והנהגה פי"ג. הובא ונתבאר באוה"ת נצבים ע' אירכ ואילך.

48) בראשית א, א.

49) דה"א ד, כג.

50) רות רבה פ"ב, ג (בשינוי לשון קצת).

51) בתחלתו.

אלא שמ"מ יש הפרש בין העבודה שבשביל ההנהגה טבעית, והעבודה שבה תלוי ההנהגה ניסית. והענין הוא, דכתיב⁵² אם בחוקותי תלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם אותם ונתתי גשמיכם וגו'. והפירוש הפשוט כפי שהוא בתושב"כ (אין מקרא יוצא מידי פשוטו⁵³) הוא שבחוקותי תלכו קאי על לימוד התורה כפשוטו, ומצותי תשמרו קאי על קיום המצות סתם, ואז גם השכר ונתתי גשמיכם בעתם גו' ועץ השדה יתן פריו הוא כפשוטו, היינו, שכר טבעי. ולמעלה מזה, ע"פ הפירוש בתושב"כ שבה מתגלה אמיתית רצון העליון⁵⁴, כמ"ש בתו"כ (והובא בפרש"י⁵²) שהפירוש דבחוקותי תלכו הוא (לא רק לימוד התורה סתם, אלא) שתהיו עמלים בתורה, שהו"ע היגיעה בתורה יותר מכפי טבעו ורגילותו. וכיון שגדול תלמוד שמביא לידי מעשה⁵⁵, היינו, שהעמל בתורה הוא על מנת לשמור ולקיים, אזי גם מצותי תשמרו הוא (לא רק קיום המצות סתם, אלא) קיום המצות בהידור וכו'. ואז גם השכר הוא באופן ניסי שלמעלה מהטבע, ונתתי גשמיכם בעתם, בלילי רביעית ובלילי שבתות דוקא, ועץ השדה יתן פריו, שגם אילני סרק עתידין להוציא פירות⁵⁶.

וזוהו החודש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה, שכללות הענין דהחודש הזה לכם (משבחר ביעקב ובניו) מורה על עבודתם של ישראל בכח עצמם, אלא שבזה גופא ישנם ב' אופני עבודה שבהם תלויים ב' אופני ההנהגה בעולם, הנהגה ניסית, ענינו של ר"ח ניסן, ראש חודש של גאולה, והנהגה טבעית, ענינם של חדשי השנה, ששנה מורה על הנהגה טבעית, וחדשי השנה מורה על זה שהנהגה הטבעית תלוי בעבודתם של ישראל, החודש הזה לכם.

(ז) **ויש** להוסיף ולקשר זה עם המבואר בד"ה והר סיני עשן תרכ"ח⁵⁷, וז"ל: עשן ר"ת עולם שנה נפש, ורבינו אאזמו"ר זצ"ל פ"י ששנה הם י"ב ר"ח הם י"ב גבולי אלכסוני של המדות כמ"ש מזה באורך בדרוש מחר חדש⁵⁸, ומסתמא שמע כן מהמגיד זצ"ל⁵⁹, ועולם היא בחינת מדות בעצם, והיינו ע"ש כי אמרתי עולם חסד יבנה⁶⁰, וכתיב זכור רחמיך וחסדיך כי מעולם המה⁶¹, שבחינת העולם הם מבחינת המדות, ונפש הוא חיות העולם, ונמצא מפרש שבחינת נפש גבוה מכולם, עכ"ל. והענין בזה, שגם שנה קשורה עם ר"ח, שזהו"ע ד"כ ראשי חדשים שבשנה, אלא שהם י"ב גבולי אלכסון של המדות, היינו, שאין זה בחינת המדות כמו שהם במקומם,

52 ר"פ בחוקותי.

53 שבת סג, א. וש"נ.

54 ראה תניא אגה"ק סכ"ט.

55 קידושין מ, ב. וש"נ.

56 תו"כ ופרש"י שם.

57 סה"מ תרכ"ח ע' קמד.

58 מאמרי אדה"ז תקס"ז ע' מח ואילך. ועם הגהות — אוה"ת בראשית ד, סע"ב ואילך.

59 ולהעיר, שזהו ביטוי שאינו ע"ד הרגיל.

60 תהלים פט, ג.

61 שם כה, ו.

החודש הזה לכם, ש"פ ויקרא, פ' החודש, ר"ח ניסן, ה'תשל"א שצט

אלא כמו שהם בגבולי אלכסון, וענינם בספירות הוא בחינת המלכות, שרגלי' יורדות⁶² בבי"ע, וגם כמו שהוא באצילות הוא בבחינת שייכות לעולמות ביי"ע (שזהו השרש דהנהגה טבעית). ולמעלה מזה, בחינת עולם, בחינת מדות בעצם, ז"א, שלמעלה מעולמות ביי"ע (שזהו השרש להנהגה נסית). ולמעלה מזה, בחינת נפש, ספירת הבינה, שהיא חיות העולם ובמילא גם החיות דשנה (שרומז על עבודתם של ישראל שבה תלויים ב' אופני ההנהגה דנס וטבע, ז"א ומלכות).

ח) ויש⁶³ לומר בדרך אפשר, שזה נרמז ג"כ בג' הקריאות דשבת זה: פרשת ויקרא, התחלת תורת כהנים, דקאי על בני ישראל שעליהם נאמר⁶⁴ ואתם תהיו לי ממלכת כהנים — בחינת נפש (בינה); החודש הזה לכם, הקריאה דפרשת החודש — ציווי דראש חודש בתורה, אבל ברוב השנים אינו ביום דר"ח בעולם — בחינת עולם שהיא בחינת מדות בעצם (ז"א, שלמעלה מירידה לבי"ע); ובראשי חדשיכם גו', הקריאה דראש חודש — ר"ח בעולם — בחינת שנה שהם י"ב חדשים (מלכות, שרגלי' יורדות לבי"ע). וע"פ הנ"ל: ובראשי חדשיכם — מורה על הנהגה טבעית (מלכות), החודש הזה — מורה על הנהגה נסית (ז"א), והקריאה דתורת כהנים, ויקרא אל משה ולא נאמר מי הוא הקורא כו' — דלחד הפירושים הוא בחינת המקיף (כתר⁶⁵, גם מקיף דבינה, חופה על חתן וכלה, זו"ן ביחד⁶⁶) — עולם החירות.

62) משלי ה, ה. וראה אוה"ת להצ"צ עה"פ (ע' תקסד ואילך).

63) מכאן ועד סיום המאמר — מהוספת כ"ק אדמו"ר שליט"א בגוכתי"ק.

64) יתרו יט, ו.

65) עיין לקו"ת ואוה"ת ר"פ ויקרא.

66) ראה לקו"ת שה"ש מז, ב ואילך.